

Ordfører har givet af Sygekassernes Op-gaver, ligesom til hans Bemærkninger om den udmærkede Institution, som man be-nævner „De anerkendte Sygekasser“.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa et Punkt, som jeg først er blevet opmærksom paa, efter at Udvalgsarbejdet er sluttet. Der staar i § 6, 4de Stykke, næstsidste Linie, altsaa det Stykke, der omhandler de bemedlede Medlemmers Rettigheder indenfor Sygekasserne, at de kan genvinde deres tidligere Medlemsret o. s. v. Det fore-kommer mig, at dette Udtryk „genvinde“ i Virkeligheden ikke dækker den Mening, der skulde ligge deri; det forekommer mig, at det maa lyde saaledes, at de har Ret til at træde ind, naar de atter maa anses for ubemidlede. Jeg vil ikke anse det for nødvendigt at stille Ændringsforslag, men jeg vil antage, at dette i alt Fald er Meningen, og at dette Udtryk „genvinde“ ikke er tilstrækkelig koncist, men at Forholdet er det, at de har Ret til at indtræde som ubemidlede Medlemmer.

Jeg kan ganske henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte om Forholdet mellem Sygekasserne og Lægerne. Dette er jo et Forhold, som har været stærkt drøftet indenfor Udvalget, og jeg vil gerne sige, at jeg for mit Vedkommende hører til dem, som ikke har næret nogen stor Ængstelse for at gaa til skarpere Foranstaltninger, om jeg saa maa sige, Tvangsforanstaltninger overfor Lægerne, dersom det skulde vise sig nødvendigt. Og de Tal, som den ærede Ordfører fremsatte, og som viste, at man til en Begyndelse kunde nøjes med 3 Kr. til Lægehjælp pr. Medlem, medens man nu er oppe paa 4 Kr. 50 Øre, viser klart, hvorledes man fra Lægernes Side har haft en uhyre Fordel af Institutionen: „De anerkendte Sygekasser“. Jeg vil gerne sige, at jeg for mit Vedkom-mende haaber, at Lægerne ikke spænder Buen saa stramt, at det skulde være nød-vendigt for Lovgivningsmagten at gribe til andre Forholdsregler end dem, som dette Lovforslag tilsigter. Men skulde det virke-lig vise sig nødvendigt, vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende ikke nærer nogen som helst Betænkelighed ved at gaa til saadanne, da det forekommer mig, at Lægerne dog maa have visse Forpligtelser overfor det Samfund, hvori de lever, særlig da jo dog Forholdet er dette, at Staten har en maaske ikke saa ganske ringe Prio-ritet i hver medicinsk Kandidat, der er gaaet ud fra Anstalten, og har tildelt dem et vist Privilegium. Derfor synes jeg, at man fra Lægernes Side maa forstaa, at de

ogsaa har visse Pligter overfor det Samfund, hvori de praktiserer.

Jeg føler mig fuldt tilfredsstillet ved den Motivering, den ærede Ordfører har givet af de Ændringsforslag, hvortil jeg staar som Medforslagsstiller. Der er imidlertid enkelte Ændringsforslag, som jeg ikke har ment at kunne slutte mig til, og jeg vil gerne have Lov til at motivere dette.

Det gælder for det første Ændringsforslag Nr. 7, som er stillet af et Flertal indenfor Udvalget. Dette Ændringsforslag gaar ud paa, at det ikke skal være en af de Læger, som Sygekasserne benytter, der skal tiltræde det kommunale Udvalg. Jeg tror ikke, at Flertallet ser rigtigt paa dette Forhold. Jeg anerkender, at der ligger noget til Grund for det, som den ærede Ordfører siger: at man var bange for, at disse Læger stod i et vist Afhængighedsforhold til Sygekasserne eller til de enkelte Medlemmer, men jeg synes, at der er andre Forhold, som fuldt ud opvejer dette. Man maa forudsætte, at de, som skal bedømme dette Forhold, maa være Folk, som er kendte med, hvorledes vedkommende er situeret, og derfor vil efter min Mening den Mand, som er praktiserende Læge indenfor Sygekassen, have større Betingelser for at kunne afgøre, hvorvidt vedkom-mende bør være Medlem af Sygekassen eller ej, end en fremmed Læge. Jeg for mit Vedkommende har derfor ikke kunnet slutte mig til dette Ændringsforslag, men skal anbefale ærede Medlemmer at stemme derimod.

Det samme gælder Ændringsforslagene under Nr. 8, 9 og 11. Disse tre Ændringsforslag angaar alle Statstilskuddet til Sygekasserne og erstillede af forskellige Mindretal indenfor Udvalget. Jeg for mit Vedkom-mende kan ikke tiltræde noget af dem. Jeg har den Mening, at man i Almindelighed ikke skal være for karrig med Statstilskud, naar der er Tale om Mennesker, hvem Ulykken har ramt gennem Sygdom. Der er to Kategorier af Mennesker, som man efter min Mening ikke skal være saa ængste-lig for at støtte, nemlig dem, der er ramte af Sygdom, og dem, der er blevet gamle. Jeg synes heller ikke, man kan beklage sig over, at Statens Tilskud er saa urimelig stort; af Statistisk Aarvog for 1914 fremgaar det, at det er omkring 3 Kr. pr. Medlem, men 3 Kr. pr. Medlem til Forsikring af syge, ube-midlede Samfundsborgere forekommer mig ikke at være noget stort Kontingent fra Statens Side, og jeg vilde være meget ængste-lig ved at gaa til en Begrænsning af Til-